

ІНТУЇЦІЯ

ВІД АВТОРА «ФІЛОСОФ, ЯКОМУ БРАКУВАЛО МУДРОСТІ»

Одного дня спокійне життя молодого письменника Тімоті порушують двоє. Агенти ФБР з'являються біля його дверей із проханням допомогти... Знайти особу, відому на весь світ невловимістю. І, несподівано для себе, Тімоті погоджується на авантюру. Проте спершу він має пристати до секретної програми, спеціалізація якої — люди з феноменальними інтуїтивними здібностями. Люди, що відчують матерію цього світу інакше за решту. Непомітно для себе Тімоті оволодіває цією потужною силою інтуїції. Почуттям, здатним показати життя таким, яким воно є насправді, — надзвичайним. Та чи стане Тімоті сил пройти шлях до самого кінця? Шлях, який до снаги лише обраним.

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-9291-8

9 786171 292918

— ЛОРАН ГУНЕЛЬ —

ІНТУЇЦІЯ

ІНТУЇЦІЯ

ЛОРАН ГУНЕЛЬ

КСД

— LAURENT GOUNELLE —

INTUITIO

Roman

Calmann-Lévy

— ЛОРАН ГУНДЕЛЬ —

ІНТУЇЦІЯ

Роман

ХАРКІВ **КСД**
2022

УДК 821.133.1
Г94

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Published by arrangement
with Lester Literary Agency & Associates

Перекладено за виданням:
Gounelle L. Intuitio : Roman / Laurent Gounelle. —
Calmann-Lévy, 2021. — 400 p.

Переклад з французької Зої Борисяк

Дизайнер обкладинки Анастасія Полова

ISBN 978-617-12-9291-8
ISBN 978-2-7021-8293-2 (фр.)

© Calmann-Lévy, 2021
© Depositphotos.com / Lembergvector, обкладинка, 2022
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

Алексісу Чемпіону

~ Від автора ~

Перед вами роман. Усі персонажі, навіть публічні, а також їхні вчинки — вигадані. Будь-яка подібність із реальністю чисто випадкова.

Натомість названі фірми існують насправді, і реальність інколи перевершує вигадку.

Сцени, в яких залучено інтуїцію, фактично відповідають тому, що цілком можливо зробити у реальному житті, хай би якими дивними, нереальними, а то й цілком безглуздими вони здавалися. Можу це підтвердити, оскільки сам жив під керівництвом фахівця експериментів, дуже подібних на ті, до яких вдаються персонажі цієї історії...

*Інтуїтивний розум — це сакральний
дар, розум раціональний — його вірний
служитель. Ми створили суспільство,
яке шанує служителя й забуло про дар.
Альберт Айнштайн*

*Головного не побачити очима.
Антуан де Сент-Екзюпері*

~ Пролог ~

Я не називатиму свого прізвища: вимовити його нереально, не мине й п'яти хвилин, як ви його забудете. Волю подати свій псевдонім, ним я підписую детективи, які пишу і які дають мені змогу жити: Тімоті Фішер. Фішер, Риболов — гарно звучить і легко запам'ятовується, до того ж відображає моє ремесло романіста, яке, зрештою, полягає у ловінні креативних ідей.

Я також не буду розводитись про мій фізичний вигляд. Він настільки банальний, що навіть докладний опис мого середнього зросту, звичайнісінького силуету, каштанового волосся чи карих очей нічим тут не зарадить; якщо найближчим часом нам випаде зустрітись на вулиці, ви мене не впізнаєте.

Мій інтелект не виходить за межі пересічного. До речі, я досяг середніх результатів при середньому рівні навчання у середньостатистичному американському місті. На сьогодні мої романи мають дуже посередній успіх, хоча щодо їхньої якості в мене немає жодних сумнівів. Для успіху, безумовно, потрібно зловити шанс, щоб стати людиною, яка перевершує пересічний рівень: бути дуже вродливим або виглядати так, щоб усі

озиралися, чи мати фізіономію, яку одразу помічають і запам'ятовують; висловлюватися настільки красномовно, щоб вас хотіли слухати, або відзначатись дотепністю, яка притягує душі всіх, що прагнуть гарного настрою.

Не скажу, що я цілком позбавлений цих якостей, але вони присутні у звичайній дозі. Посередній.

Натомість незвичним у мені є досвід, що його я набув. Цей досвід не залишить байдужим нікого з тих, хто (як досі і я) вважає, що його життя якщо не непримітне, то банальне, і покаже їм, що в реальності світ приховує речі, які годі й запідозрити; речі, які можуть вигулькнути з нашого буденного сьогодення; так колись дивом здавалося проявлення образів на папері, який фотографи занурювали у срібну ванну; речей, які змушують побачити життя таким, яким воно є насправді, — надзвичайним.

Чикаго, Іллінойс

Нічний вітер дув між хмарочосами, і, хоча й невлотвимий і невидимий, був усе-таки відчутний, і можна було нарікати на його прохолоду за кілька днів до настання весни. Клієнтів на терасі *Kitchen American Bistro* було небагато: очікуючи вечерю, вони воліли перехилити чарчину всередині. Лише кілька завзятих курців кинули виклик холодові, захопивши простору терасу на березі каналу, у самісінькому центрі міста, навпроти лісу освітлених веж.

Напередодні тисячі мешканців заповнили всю набережну, залюбки милуючись поверхнею річки, яку влада, як і щороку, на честь містян-ірландців забарвила флуоресцентним зеленим кольором з нагоди Дня святого Патрика.

Чоловік, який самотньо сидів за столиком, не курив. Та й склянки, яку офіціант поставив перед ним пів години тому, не торкався. Він — стягнуте в кінський хвіст волосся середньої довжини, насунута аж на брови коричнева кепка, невіразний погляд за задимленими скельцями в бежевій оправі — сидів перед ввімкненим ноутбуком і зосереджено спостерігав за тим, що діялося на

протилежному березі річки. Поліцейські перекрили всі вулиці, долинали підсилені гучномовцем накази про евакуацію, час від часу їх перекривало різке виття сирен. Потужні прожектори обмацували сталеві-скляні стіни веж, подаючи сигнал тривоги тим, імовірно, глухуватим, яких не насторожив увесь той гармидер. Порожніми вулицями бігли люди — перевантажені працею бюджетники, — яких з робочих місць, де вони засиділись допізна, зірвало тільки ревіння поліцейських закликів. Дехто безладно розмахував руками, решта чимдуж тікала.

— Погляньте! Дим! — вигукнув один із клієнтів на терасі.

— Господи! — прошепотіла жінка десь неподалік.

Чоловік натиснув кілька кнопок на клавіатурі, трохи почекав і повільно опустив кришку свого комп'ютера, потім засунув його в сумку, далі пильно дивлячись на те, що відбувалося.

Стало видно густий чорний дим, що здіймався з вежі на протилежному березі трохи лівіше. Полум'я, що горіло всередині, ще не вийшло назовні. Пожежники зусібіч спрямовували на будівлю струмені води.

Звідусіль лунали крики.

Клієнти з вигуками вийшли з ресторану на терасу, дехто закликав повернутись у сховок.

Чоловік навіть не ворухнувся.

Несподівано почувся схожий на грім гул, спершу ледве вловимий, далі виразніший; здавалося, що цей глухий звук виходить із черева землі. Виникло відчуття, що вежа злегка завібрувала. Тремтіння посилилось і поширилося на поверхи, немов зловісна хвиля.

Нічну тишу розірвали крики вдалині, їх підхоплювали щораз ближче. Раптом сотні людей залентували й кинулися геть, тікаючи з прилеглої до вежі території. Клієнти на терасі наче зацімліли й замерли, а тоді дехто закричав.

Хмарочос звалився сам на себе, немовби від вибуху, майже в цілковитій тиші, начебто його всмоктав фундамент, і смиренно зник із краєвиду.

Величезна темна, густа хмара пилу виринула із землі, схожа на гігантський атомний гриб, вона піднялася до неба, а далі поширилася навсібіч над кварталом.

Клієнти тераси в єдиному пориві зірвалися на ноги з перекошеними від жаху обличчями.

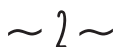
Хмара швидко сунула просто на них, наче зловісна тінь, що впала на місто, занурюючи його в найтемніший морок...

Отоді й почалася втеча. Перелякані люди з лементом щосили побігли геть.

Звідкись вискочив великий щур і почав кидатись у різні боки, немов курка, якій відрубали голову.

Чоловік спокійно спостерігав за цією метушною і тільки тоді, як густа хмара оповила його своєю непроникною, важкою й задушливою субстанцією, а їдкий дим почав проникати в ніс, горло й очі, він вийняв з кишені гаманець, заледве дістав звідти в мороці чотири долари і п'ятнадцять центів і поклав їх на стіл як плату за напій. А тоді зник у брунатних клубках пилу змертвілого міста.

БЕРНЗ-СТРИТ, КВІНЗ, НЬЮ-ЙОРК

Я тягнув валізочку, що гучно торохтіла по нерівній поверхні тротуару перед моїм домом, коли Лінн, сусідка з протилежного боку вулиці, невисока рудоволоса жіночка з зеленими хитрими очима, вискочивши босоніж на вулицю, гукнула мене:

— Привіт, Тімоті, ти повертаєшся з подорожі у понеділок уранці?

— Коротенький вікенд на Гаваях.

— На Гаваях — усього вікенд? Ти таки ні в чому собі не відмовляєш!

— Це була пропозиція останньої хвилини, дешевша, ніж проживання в кінці вулиці.

— Я гадала, ти виступаєш за екологію, — засміялася вона.

Я зітхнув і знизав плечима:

— Мені був потрібен відпочинок.

У рівчаку я помітив мишку, що бігла до стоку.

У лагідному повітрі прийдешньої весни пахло дощем. Майже так, як пахнуть грозові дощі у горах.

Шкутильгаючи босими ногами, Лінн повернулася у сад, побажавши мені гарного дня.

Вона щоразу робила так, щоб опинитись у мене на дорозі, немовби вичікувала, коли я приїду та від'їду, і щоразу знаходила причину, щоб зачепити. Лінн працювала вдома перекладачкою. Раніше була журналісткою, проводила розслідування, але через кризу преси довелося змінити професію. Вона була розумна й досить гарненька, і за інших обставин я міг би піддатись її чарам, та наразі серце не лежало. Я нещодавно пережив болісне розлучення, і Крістен, моя колишня, досі займала мої думки. Ніколи не подумав би, що такий нетривалий зв'язок настільки виб'є мене з колії. Ми пробули разом три місяці, три місяці, впродовж яких я не відчував, що мене кохають, натомість сам був безумно закоханий. Взаємність у коханні не завжди сама собою розуміється.

Я прочинив хвіртку невеликого садочка, який відділяв вулицю від мого будинку, старої будівлі з червоної цегли з черепичним дахом того самого відтінку й вікнами з білими рамами. Напівдїм, мав би уточнити я, бо колишній власник переділив його на два помешкання: посадив досить високий живопліт посеред саду, щоб позначити лінію розподілу, не спотворюючи фасаду. Я купив його рік тому завдяки невеличкій залишеній батьком спадщині, сам він несподівано покинув нас через

автомобільну катастрофу. Правду кажучи, я так і не отямився після його смерті, яка настала настільки неочікувано, що я зовсім не був до цього готовим. Він зник із мого існування просто так, в один чудовий день, тимчасом як був у розквіті сил, у гарній формі, життя било в ньому ключем.

Я вибрав Квінз за його проміжне розміщення — посередині між великим містом і селом, усього за кілька станцій від Мангеттена.

Проходячи того ранку садом, я уважно придивився до маленької тріщини на фасаді, яка з'явилася кількома тижнями раніше. Коли дім іде тріщинами — це недобрий знак.

Я піднявся трьома сходами ґанку і зайшов до себе. Велика шафа, що стояла навпроти вхідних дверей, послала мені мій знеможений образ. Так завжди буває у вихідні: поїдеш відпочити, а повертаєшся ще більш змученим.

Аль Капоне вийшов мені назустріч і потерся щокою об мою ногу: привілей, що його рідко коли виявляє кіт, здатний продемонструвати зневагу, аби ви відчули, що на два дні покинули його наодинці. Звісно, я залишив чотири миски, повнісінькі сухого корму — досить, щоб тиждень годувати котів усього кварталу, і три наповнені по вінця водою чашки, якщо дві з них він перекине.

Поставивши валізу в куток, я впав на стару канапу «Честерфілд», коричнева шкіра якої настільки потерта, що поверхня трохи потріскалася.

Кіт пішов за мною і взявся від душі гострити кігті на одному з клубних стільців, що стояли навпроти. На стіні з червоних цеглин, що на задньому плані, чорно-білі портрети авторства Рон Мак-Джинні осудливо дивилися на відсутність реакції у мене, адже я геть ігнорував це.

— Аль Капоне!

Я запротестував задля форми, бо ми обидва знали, що він на це не зважатиме.

Він завжди дер те саме крісло, інколи дивлячись мені просто у вічі, немовби кидаючи виклик. Шкіра на ньому була подрана, тоді як друге стояло цілісіньке. Чому саме це крісло, а не інше чи канапа? Це було відомо одному Аль Капоне.

Ноутбук я залишив аж надто на виду на маленькому столику перед вікном. Зазвичай я його ховав, коли не брав у поїздку. Ті кілька нещасних металевих прутів на вікнах першого поверху не завадять грабіжнику забратися всередину.

Дзвінок мобільного телефону змусив Аль Капоне підстрибнути.

Прихований виклик.

— Привіт, Тімоті. Це Білл.

— Е-е-е... який Білл?

Зітхання на протилежному кінці.

— Білл Крімсон. Літературний агент, який день за днем примудряється вибудувувати твою кар'єру письменника.

— Не ображайся, у мене щонайменше чотири-п'ять знайомих Біллів.

— Ти єдиний, хто не впізнає мій хрипкий голос старого курця.

— Чекаєш на вибачення?

— Тобі стане ще більш соромно, коли дізнаєшся, що саме я збираюся тобі сказати.

Я не відповів, хоча в душі несміливо загорівся відблиск надії.

— Я домовився з Опрою, — гордовито сказав він.

— Опрою... Вінфрі?

— Авжеж. Ти знаєш ще інших?

Опра... Мене запрошено до Опри... Найпрестижніша передача... від п'ятнадцяти до двадцяти мільйонів глядачів... Тілом пробігла хвиля збудження.

— Та... чи таке можливо? Вона мене запросила?

— Я ж тобі кажу...

— Неймовірно... Не можу отямитись...

— Таки є від чого.

— Такий шанс...

— Уяви, це не шанс, а праця. Я місяцями використовую свій вплив в її оточенні та на асистентку. А також у прес-аташе.

— Атож, звісно. Хотілося б вірити.

— Можеш.

— А... коли? Треба перевірити в записнику, чи я того дня вільний.

— Тімоті, ти вільний, повір мені.

— Ти скажи, я одразу перевірю...

— Не варто. Навіть якби в той день ти одружувався, то був би вільним. Ця передача належить до подій, що перевертають кар'єру письменника.

Він був абсолютно правий. Роки гарування, аби домогтися визнання, завершилися. Вітер повернув на мою користь. У це годі повірити.

— Скажи все-таки дату, маю її бодай занотувати.

— Неділя, 13:30. Прямий ефір. Тобі пощастило: цього разу запис відбудеться у Нью-Йорку.

— У неділю?.. Цю неділю?

— Так, у цю неділю.

Мене буквально заповонила хвиля жаху.

— Але я не готовий...

— Усе гаразд, це ж просто розмова про твою книжку. Її написав ти, наскільки я знаю. І зможеш, очевидно, поговорити про неї?

— Так... так... Але ж вона питатиме і про моє життя, чи не так?

— Про нього ти знаєш найкраще. І текст не потрібно вивчати.

Я погодився.

Як йому сказати, що думка про виступ перед п'ятнадцятьма мільйонами мене жахає? Що є ризик того, що я залякну перед камерою, втрачу всі здібності, почну щось верзти, підшукуватиму слова...

Якщо я виявлюся нульовим, то знищу свою кар'єру у прямому ефірі. Жоден ЗМІ мене більше не запросить.

— Я... все міркую... чому Опра запросила такого маловідомого письменника, як я?

— Я вже казав, ми над цим працюємо. У нас пречудова прес-аташе.

— Однак це дивно...

— Опру вдалося переконати, що немає потреби запрошувати зірку, бо вона сама зірка.

Раптом у мене зродився сумнів.

— Але чому вона запрошує мене в останній момент? Хіба її передачі не плануються кілька місяців наперед?

Білл голосно зітхнув.

— Тіме, ти просто неможливий! Замість того, щоб сприймати життя так, як воно йде, й радіти, ти мучиш себе ідіотськими запитаннями.

— Припини називати мене Тімом, знаєш, що я цього терпіти не можу — так називають старих!

— Власне, воно тобі личить.

— Дуже мило.

— У ЗАГСі помилилися. Тобі не 34, а щонайменше 70.

— Визнай, однак, дивно, коли тебе запрошують в останній момент.

На цей раз він зірвався з катушок.

— Хочеш знати геть усе? Знай: спочатку ти не був передбачений у переліку кандидатів! — вибухнув він. — Мав бути Леонардо Ді Капріо, на хвилиночку. Але він підхопив якийсь паскудний вірус і лежатиме в ліжку щонайменше два тижні, тож для Опри треба було без підготовки знайти іншого гостя. Ось тепер ти знаєш усе. І що це міняє тепер? Що тобі з того? Головне — ти маєш зробити цю передачу, чи не так?

Звісно, він таки мав рацію, але я не любив, щоб мене вважали дурнем.

— Сто відсотків акторів, — сказав він, — та сто відсотків письменників убили б батька й матір,

аби їх запросили до Опри. А нам усе-таки вдалося переконати її замінити Ді Капріо тобою, а не кимось іншим.

— Я не сперечаюся, Білле.

Запала важка тиша.

— Скажи мені правду, ти вередуєш, бо боїшся, чи не так?

Цей тип — чистий інстинкт. Від нього нічого не приховаєш.

— Скажімо, так...

— Я телефоную коучеві, терміново влаштовую *media training* і тобі передзвонюю.

Він поклав трубку, не давши мені часу відреагувати.

Шість днів. У мене було шість днів, щоб отямитися, зібратись із силами, підготуватися. Білл знайде мені гарного коуча. Шість днів, щоб навчитися контролювати свій страх, говорити про себе, вільно почуватися... Я мусив цього досягти. Я мав знайти в собі ресурси, щоб опанувати себе. Не думати більше про невдалий досвід на місцевому телебаченні в Арканзасі двома роками раніше.

Я постфактум переглянув запис: червоніючи від сорому, дивився, як затинаююсь, вживаю слова-паразити, говорю, тримаючи руку перед

вустами, ніби в намаганні прикрити себе, а голос застрягає у горлі. Білл, дякувати Богові, ніколи його не бачив!

Якимось дивом передачу не запустили в ефір в інтернеті; я перевірів сотню разів, нажаханий думкою, що вона таки там. Натомість передача Опри там, цілком певно, буде. Досить буде набрати моє ім'я в Гуглі, щоб вона виринула на екрані в першому рядку. Провал супроводжуватиме мене все життя, я завжди тягнутому його за собою, як гирю, як свідчення своєї нікчемності, спалюючи себе перед читачами, журналістами й видавцями. ХХІ століття невмолиме і нічого не пробачає.

Я підвівся й нервово, без певної мети пройшовся по кімнаті. Залишатися позитивно налаштованим. Знайти в собі віру у власні сили. Я маю бути на це здатним. І тоді все стане можливим. Усе буде зроблено, як слід.

Я підійшов до вікна, яке виходило на задній двір дому, і, поглинутий своїми думками, подивився крізь ґратку, обвів поглядом пейзаж, майже його не зауважуючи.

Треба піти до перукаря. А також дібрати одяг. Одяг має створити образ, який би я хотів продемонструвати...

За вікном потемніле від великих куп хмар небо немовби вибирало між сонцем і дощем. Можливо, наближалася гроза. Якась пташина висвистувала, наче безнадійно викликала весну. Вулиця особняків, що пролягала повз мій сад, була безлюдною: її мешканці були на роботі, дехто, без сумніву, сидів удома в комфортабельних будинках, серед галявин і поодиноких дерев. Вулиця робила віраж перед моїм будинком і простягалась удалину. Я уявив, як іду нею без якоїсь певної мети, на кожному перехресті обираю за відчуттям нову дорогу, і так нескінченно, просто щоб побачити, куди це мене приведе...

Опра.

Це так немислимо. І несподівано.

Раптом я уявив, як у неділю з'являюся на ВІП-паркінгу у своїй старій, геть розбитій «Тойоті». Сором... Якби лишень я міг придбати гарненький маленький *Range Rover 4 x 4*, про який мрію певний час. Він трохи забруднює повітря, але такий класний.

Це принаймні мене позиціонуватиме... Га-разд, я зможу позичити авто або ж припаркуюся подаль і прийду пішки.

Аль Капоне застрибнув на стіл поруч зі мною.

Відчувалося наближення грози, але грому не чуто. Перші блискавки безгучно пронизували небо.

Дзвінок у двері змусив мене здригнутися.

Я нікого не чекав. Можливо, посилка?

Я відчинив і здивувався, опинившись перед двома незнайомцями.

Один із них, кремезний і огрядний, мав велику голову, недружній погляд з-за окулярів у металевій оправі, густі брови, сивіюче трохи розпатлане волосся, темний потертий костюм. У другого, темношкірого з невеликим черевцем і сивуватим волоссям, вигляд був трохи лагідніший; на ньому була куртка і джинси. Обом було за п'ятдесят, обидва виглядали зневіреними. Від них сильно тхнуло тютюном.

Вони привітались і показали свої бейджі.

— Роберт Коллінз, — промовив скрипучим голосом кремезний з недбалою зачіскою. — ФБР.

— Ґленн Джексон, — сказав чорношкірий, намагаючись усміхнутися.

Вони не були схожими на агентів ФБР, яких створила моя уява. Яких я описав у своїх романах.

Я машинально мовчки кивнув, питаючи себе, чого судовій поліції треба від мене.

— Ви Тімоті Фішер? — запитав перший, наспивши кущуваті брови.

— Так. Тобто... це мій творчій псевдонім.

У мене несподівано виникло враження, що я пірнув в осердя одного зі своїх детективних романів, моя плодюча уява одразу підказала сценарій-катастрофу, який я був здатний вибудувати, потрапивши у незвичні ситуації. Вбивство на Гавайях, відбитки, які я випадково залишив на місці злочину, опинившись у невдалому місці в невдалий момент; я вже бачив, як мене помилково звинувачують і ув'язнюють, доки ведеться слідство: передача Опри безслідно кане... Доведеться позичати гроші, щоб найняти адвоката, і марно намагатися довести свою невинність за обвинуваченням...

— Нам потрібні ваші послуги...

— Мої послуги?

— Так, — промовив кремезний, який, попри владний вигляд, почувався не дуже комфортно.

— Як це — мої послуги?

— Ми хотіли б представити вам один проєкт, — сказав високий чорношкірий, менш напружений порівняно зі своїм колегою.

У нього був низький м'який, майже солодкавий голос.

Я ледве втримався від сміху.

— Але... я ж усього-навсього романіст.

— Так, ми знаємо.

Навіть поза такою бентежною пропозицією в їхній поведінці звучала якась фальшива нота, немовби вони самі не вірили в те, про що просили.

Я трохи повагався.

— Перепрощую, та... чи я міг би ще раз поглянути на ваші бейджі? Мені прикро, але я не встиг їх роздивитись.

Вони сердито глипнули один на одного і мовчки виконали моє прохання.

Бейджі видались мені справжніми, та хіба я міг про це судити?

— Чи не могли б ви розповісти трохи більше?

— Ні, це буде складно. Найкраще буде, якщо ви поїдете з нами. Ми привеземо вас до людини, якій доручено цю справу, й вона краще за нас пояснить, про що йдеться.

У голові майнула думка, що мені... лестять. Чи міг би я у якомусь романі уявити історію, що була б випадково подібною до нинішньої ситуації? Невже ФБР бачить якусь користь від можливого застосування моєї уяви романіста?

— Гарзд, чом би й ні? Я зможу бути вільним починаючи з наступного понеділка.

Роберт Коллінз, високий, кремезний непричесаний чолов'яга, похитав головою.

— Ні. Це терміново, потрібно їхати просто зараз!

— Це дуже важлива справа, — сказав Ґленн Джексон.

На відміну від блукаючого погляду колеги, в його очах було помітно бажання заспокоїти й переконати.

— А... це далеко звідси?

— Будемо там приблизно за годину.

Я завагався, поглянувши на них.

Що мені було втрачати? Мій курс *media training* розпочнеться не раніше як завтра... Зрештою, це знову-таки досвід, який міг би збагатити зміст наступного роману.

— Окей.

Пару хвилин, щоб поставити свіжу воду для Аль Капоне та зачинити будинок, і я вже на задньому сидінні «Бюїка», в якому нестерпно тхнуло тютюном.

Він рушив до Квінз-бульвару, піднявся по 108-й вулиці, повернув на Джевел-авеню, якою проїхав до озер, обрав розв'язку на Гранд-Сентрал-парквей, опинившись на вулиці зі швидким рухом, помчав просто на північ.

Дорогою агенти не зронили ні слова. Роберт Коллінз мовчки вів авто. Ми минули тенісні корти Флашинг Медоуз і поїхали вздовж затоки, що праворуч від нас. Кількома хвилинами пізніше авто заїхало за загорожу аеропорту «Ла Ґуардіа» і зупинилося перед захисним бар'єром подалі від терміналів. Коллінз похапки показав свій бейдж поліцейському на посту, який начебто його впізнав, і машина заїхала просто на бетонний майданчик перед ангаром.

— Стривайте, куди ми їдемо?

— Не турбуйтеся, — заспокоїв Ґленн Джексон, обернувшись до мене з доброзичливою усмішкою. — Ми прибудемо менш ніж за годину, обіцяю.

Ми пройшли перед широко розчиненим ангаром, де стояли невеликі реактивні літаки. Авто зупинилося трохи далі, за кілька метрів від гелікоптера.

— Ми полетимо на гелікоптері?

— Політ дуже короткий, не хвилюйтесь, — сказав Джексон.

— Стривайте... Голова запаморочилась, я ніколи туди не сяду!

Страх висоти завжди хвилию затоплював мене і був неконтрольованим. Справжнісінька

фобія. Одного разу після прогулянки з друзями в Скелястих горах я опинився паралізованим на стежці, що йшла над прірвою. Мене заповонило жажливе бажання долітиць лягти на землю й не рухатись; водночас я відчував своєрідний парадоксальний потяг до порожнечі. Щось неймовірне.

— За відсутності контакту з землею голова зовсім не паморочиться, — холодно, з дрібкою зневаги кинув Роберт Коллінз, навіть не намагаючись зустрітися зі мною поглядом у дзеркалі заднього огляду.

Я втримався від зауваження, що, окрім запаморочення, перспектива польоту на гелікоптері у небі, яке перетинали блискавиці, видавалася мені особливо небезпечною.

Гленн Джексон обернувся до мене з теплою усмішкою:

— Довіртеся нам.

Я глибоко вдихнув, змушуючи себе розслабитись, і усміхнувся у відповідь.

Як не дивно, думка про те, що я вперше полечу на гелікоптері, збуджувала... Я, напевно, набитий парадоксами.

Ми вийшли з автівки.

Назовні виникло враження, що небо серед ясного дня перефарбували начорно. У сухому,

Літературно-художнє видання

ГУНЕЛЬ Лоран
Інтуїція

Головний редактор С. І. Мозгова
Відповідальний за випуск О. М. Шелест
Редактор Ю. Є. Туманцева
Художній редактор А. О. Попова
Технічний редактор В. Г. Євлахов

Підписано до друку 09.11.2021. Формат 70х100/32.
Друк офсетний. Гарнітура «FuturaBook». Ум. друк. арк. 20,64.
Наклад 4500 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
  - на сайті Клубу: **bookclub.ua**
  - у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

Гунель Л.

Г94 Інтуїція / Лоран Гунель ; пер. з фр. З. Борисюк. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»,
2022. — 512 с.

ISBN 978-617-12-9291-8

ISBN 978-2-7021-8293-2 (фр.)

Одного дня спокійне життя молодого письменника Тімоті порушують двоє. Агенти ФБР з'являються біля його дверей із проханням допомогти... Знайти особу, відому на весь світ невловимістю. І, несподівано для себе, Тімоті погоджується на авантюру. Проте спершу він має пристати до секретної програми, спеціалізація якої — люди з феноменальними інтуїтивними здібностями. Люди, що відчувають матерію цього світу інакше за решту. Непомітно для себе Тімоті оволодіває цією потужною силою інтуїції. Почуттям, здатним показати життя таким, яким воно є насправді, — надзвичайним. Та чи стане Тімоті сил пройти шлях до самого кінця? Шлях, який до снаги лише обраним.

УДК 821.133.1

ДЕНЬ, ЩО НАВЧИВ МЕНЕ ЖИТИ

ЛОРАН ГУНІЕЛЬ

— І ЗНАЙДЕШ ТИ СКАРБЬ У СОБІ

— ЛОРАН ГУНІЕЛЬ —

